

Thomas Korsgaards tale ved modtagelsen af Otto B. Lindhardt-prisen

Taler

Thomas Korsgaard
Forfatter og prismodtager

Dato

23. september 2021

Sted

København

Omstændigheder

Thomas Korsgaards egen titel for talen var "Hvordan man skriver en takketale".

Otto B. Lindhardt-prisen er opkaldt efter den ene af grundlæggerne af forlaget Lindhardt og Ringhof. Prisen blev indstiftet i 2014. Med prisen følger 50.000 kroner.

Thomas Korsgaard modtog Otto B. Lindhardt-prisen for sin romantrilogi om karakteren Tue.

Først og fremmest er det godt at begynde planlægningen ti-femten år i forvejen. Man skal gerne sidde placeret på et værelse i et forfaldet hus ude på landet og meget gerne omringet af idioter, ked af sit udseende og ramt af ulykkelig forelskelse. Dernæst åbner man sin netop dyrt indkøbte lædernesbog af et mærke, som man har hørt, er blevet brugt af utallige forfattere gennem tiden. Man slår op i den og skriver øverst på første side:

TAKKETALE

Man begynder med den oplagte indledning *i dag er en stor dag*. Man lukker øjnene og forestiller sig en sal fuld af mennesker, som lytter til én. Så starter man med en tak til sine forældre for at være blevet født (selvom man egentlig er irriteret over at kunne høre deres stemmer på den anden side af døren hele tiden), og man nævner noget om sin første glæde ved ord.

Det kunne være noget om børnebibliotekets hylder, hvor man fandt Bjarne Reuters bøger om Bertram, noget om Forlaget Carlsens børnebogklubber, vælg tre bøger for ni kroner, man kunne nævne sin danskstil om tre forældrelose børn, som var flyttet ind i et efterladt grævlingehul.

Så lægger man talen væk og ser realiteterne i øjnene; at man ikke er forfatter på vej til at vinde en pris, men kun lige er begyndt i 1.g og har en time til at befinde

sig omklædt til en idrætstime med sine skrækkelige klassekammerater.

Så sidder man i bussen på vej hjem. Det er nogle år senere, og man har netop fået fri fra den stilling som telefonsælger, man er havnet i. I bussen grubler man over det ord: Havnet. Og så er der pludselig noget som går op for én: at der er en sandsynlighed for, at man kan forblive én som er havnet i en stilling som telefonsælger.

Man finder sin lille læderindtrukne notesbog frem og begynder at skrive noget mere, man skriver noget om at føle sig havnet, at være omringet af idioter, man skriver om sine forældre, man skriver forbudte ting, de aldrig må se, som aldrig skal udgives, man skriver og skriver, og det skrider og skrider, og før man ved af det, har man en start, en midte og en slutning, som, man tænker, er umulig ikke at udgive.

Man kører for langt med bussen og må stå og fryse foran et skilt, hvor der står: SERIØS NEDRIVNING. Man noterer det ned, en dag kan det måske bruges til noget, og da man ser op, kører bussen atter forbi én, og man må gå hjem i frosten, men det er fint nok at fryse, for så kan man skrive noget om dét at fryse.

Man stiger ud af den varme metro, man bor i byen nu, og man bliver ringet op og får at vide, at man er nomineret til en pris for sin første bog. Man føler, det er altafgørende, at man vinder den pris og finder sin notesbog med takketalen frem igen for at revidere den – hvis nu.

Man er i anmeldelser blevet kaldt humoristisk, men man synes også selv, at man er SERIØS og beslutter sig for at skrive noget meget seriøst, man har hørt en anden sige, hvor det at skrive sammenlignes med en kamp mod selve døden, at det at skrive er en måde at komme ind i virkeligheden, hvis man føler ens liv er fiktion; man skriver om sin arbejdsproces, men forstår den knap nok selv, man prøver at finde et seriøst citat, der siger noget om litteraturens helende kraft!

Sjælens spejl!

Tidens termometer!

To be or not to be!

Skriver man og køber et par sølvsko, som man vil have på til selve prisuddelingen.

Man tropper op med et smil på læben og talen i lommen. Man sidder spændt på tilskuerrækkerne.

Og vinderen er ... en anden.

Hvad? Foregår? Der? Der må være sket en fejl.

Man er den som klapper allerhøjest. For højt.

Man siger til sig selv: det kunne du have sagt dig selv. Man tager sine sølvsko af og begynder nu barfodet at henvende sig massivt til folk, der ikke har spurgt og fortæller dem, at man slet ikke går op i priser.

Man vil hjem, og man går hjem, men på vejen vil man have en flaske vin og en pakke cigaretter i 7-Eleven. Man går derind, men ved indgangen står en mand og råber: DER ER INGEN DER KAN LIDE DIG ... Man tager det personligt og forlader forretningen forskånet for et alkoholmisbrug.

Man vil starte forfra, man vil skrive en *rigtig* bog.

Så nomineres man til en pris umiddelbart efter udgivelsen af sin anden bog. Prisvinderen findes ved afstemning blandt læserne. Man henvender sig til alle sine skrækkelige klassekammerater fra gymnasiet og kollegaerne fra tiden som telefonsælger og spørger, om de ikke nok kunne tænke sig at stemme på én. Og enkelte vender tilbage og siger, at de har gjort det – done that, hvis du vinder, giver du en øl.

Hvis man vinder, har man allerede brugt alle pengene på alle de øl, man skal give. Men så kommer man til at lukke øjnene og se sig selv på den scene skulle holde en takketale, så man åbner notesbogen igen, det er godt at have tænkt over noget ... men man er for nylig kommet ind i en meget kraftig Anton Tjekhovperiode og har af den årsag kun lyst til at citere Anton Tjekhov.

Man vil finde præcis det sted, hvor Anton Tjekhov skriver noget om, at foran ethvert lykkeligt menneskes dør, burde der stå en mand med en hammer – og

man vil løfte det citat op til i dag bruge det som et billede på det, man selv skriver – på litteraturen i det hele taget.

Man går på biblioteket og i antikvarier for at finde det nøjagtige citat – uden held – og beslutter sig for i stedet at skrive noget om, hvor utroligt hårdt det har været at skrive den bog, det skal stå helt klart for alle, at det har været en kraftpræstation udover alle grænser.

Man lægger talen i lommen, finder sine sølvsko og afventer.

Men man vinder heller ikke denne pris. Man må være udsat for en form for aldersdiskrimination, en form for usynligt snobberi mod den slags litteratur man skriver, og i øvrigt holder vedkommende, som vandt, en alt for lang takketale. Man får lyst til at råbe op på scenen og bede vedkommende om at fatte sig i korthed, bøgerne kan vel tale for sig selv, men så kigger man ned og får øje på sine sølvsko.

Man går i baren og konkluderer lettere slukøret, at de fleste store forfattere først blev store efter deres død, og nogen opsnapper det og siger, at man har hele livet foran sig.

Man konkluderer at priser er staffage og ikke en skid andet, det er pomp og pragt og penge og glitter og glamour og desuden en meget kapitalistisk ting baseret på en konkurrencetænkning, som INTET har med litteraturens sande væsen at gøre.

Man noterer i sin notesbog:

HUSK AT NÆVNE KAPITALISMEN

Hvis man vandt en pris skulle kapitalismen eddermame have et par ord med på vejen og krigene og klimaet og konkurserne i landbruget i nullerne.

Man kaster sin lille læderindtrukne notesbog – af et mærke som har været brugt af utallige forfattere gennem tiden – ind i væggen og beslutter sig for at skrive en *rigtig* bog. Man glemmer alt om priser. Man glemmer sig selv. Man fortsætter fokuseret, disciplineret, gør sig umage, anstrenger sig med at skrive en rigtig bog. Man skriver sin tredje roman.

Man udkommer med sin tredje roman og kommer til at tænke *tredje*. Tredje gang! Tredje gang er lykkens gang, og man hader sig selv for at have hang til overtroisk pladder og minder sig selv om, at man også er helt og aldeles ligeglad med priser.

Man bliver kaldt ind til et møde på sit forlag. De vil gerne evaluere samarbejdet. Man tænker meget over det ord:

Evaluere.

Og kommer for hurtigt ud af døren: man har orange træningstøj på. Man bliver mødt af ens forlægger, som siger noget forvirret om kvalitetene ved Converse-sko. Man tænker på, at man kun har prøvet at blive fyret fra ting, man var glad for at blive fyret fra.

Man går ind i et mødelokale i sit orange træningstøj. Man får stukket en buket blomster i hånden og bliver fotograferet. Man får besked om, at man skal have forlagets pris for sit forfatterskab, Otto B. Lindhardt-prisen. Man er alligevel ikke helt ligeglad med priser.

Man siger hold da helt kæft og spørger, hvordan man skriver en takketale. Man siger det er en uvant genre og går hjem og åbner sin læderindtrukne notesbog. Men man har pludselig fået et mindre aggressivt syn på kapitalismen, ens forældre har man ikke set siden, den første bog blev udgivet, og der er andre forfattere, man hellere vil citere nu.

Man overvejer at holde sig til det væsentligste: At takke dem der skal takkes:

Tak til Sune de Souza og Ulla Ewald Stigel for at antage mig i første omgang. Tak til Iben Konradi Brodersen og Dorte Einarsson for at redigere mig. Tak til Søren Anker og Gyrih Ravn og presseafdelingen. Tak til Lotte Lykke, Mette Dixen, Gertrud Schmidt. Tak til Sandra Sauersbøll, Titi, Uffe og Bianca. Tak til Lars Boesgaard og Sus.

Og receptionisterne og studentermedarbejderne og praktikanterne og alle andre på forlaget der i tidens løb har smilet, båret over og gjort en indsats for mine bøger.

Tak til Kamilla Hega, Tine Høeg, Maren Uthaug, Christina Englund, Signe Pedersen og Line Hjorth, som alle har været vigtige for bogens tilblivelse på hver deres måde. Og tak til Kenneth Lysholm Dehn for at træne både mine mave- og hjernemuskler.

Man skriver tak og man overvejer hvor mange gange man skal folde sin tale sammen. Man folder den ud igen. Man står i et rum fuld af mennesker, der kigger på én og er lettet over, at man forberedte sig i så god tid.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Regnbuebevægelsen, Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thomas-korsgaards-tale-ved-modtagelsen-af-otto-b-lindhardt-prisen>